

LEO BUTNARU

JURNALUL UNEI EPOCI

1969 – 2022

volumul 5
2003-2004

TIPO MOLDOVA

Leo BUTNARU

JURNAL

2003-2004

Vol. V

Colecția ACADEMICA
OPERA OMNIA

TIPO MOLDOVA

2003

1.I.

Bună dimineața în noul an. Am codificat sigla acestui prim înscris: 01.03. doc, gândindu-mă că, de aici încolo, filele prezentului jurnal computerizat vor cuprinde câte o lună din an, după care, relativ redactate/corectate, le voi trece pe dischetă spre o mai mare siguranță a păstrării. De aici, trec în altă „fereastră”, unde chiar redactez deja diaristica din 1974-1977. Ordinatorul, deci, te... ordonează, are mai multă atractivitate (poate că doar deocamdată...) decât mașina de scris sau caietul și condeiul tradiționale.

Continuu studierea ordinatului conform metodei „îmboldirii științifice”. Progrese de-a valma cu anumite confuzii. În mare însă, parcă aş fi pe drumul cel bun.

Așadar, să fie într-un ceas bun, an 2003!

La câteva zile de la Crăciun îți spui că Drumul Crucii nu e unul pentru navetiști...

2.I.

Vis cu o plecare spre Viena. Cu Dumbrăveanu, Galaicu, Aurel Guțu și, pare-se, Ion Țâbuleac. O scurtă escală, de vreo patru ore, într-un oraș dintre Negurenii – de acolo am pornit-o – și Chișinău, însă nu Orheiul. (Altul nici mai existând, de fapt.) Dumbrăveanu avea o plecare a doua zi, noi urcându-ne într-un maxi-taxi obișnuit, tip Mercedes, 11 locuri. Îmi scot sacoul gri deschis cu dungi albe subțiri, atârându-l undeva în spatele salonului. Pe moment, mă gândesc la portmoneu, însă curând îmi „spulber” această grijă. Nici încântat, nici decepționat de perspectiva acestei călătorii. Ceva de rutină...

Judecând după câți și cum ne-am urat „La Mulți Ani!” sau nu ne-am urat, uitându-ne, neglijându-ne sau, în loc de urare – urându-ne, e necesar să conștientizezi iar și iar că cei mai mulți scriitori îți sunt, pur și simplu, colegi de USM, dar nu și prieteni, camarazi, adică ceva între coleg și prieten, pe care să te poți bizui, cărora să le simți susținerea, ajutorul, înțelegerea. Firește, în acest aparent sistem relațional e o mutualitate ce te pune și pe tine în aceleași raporturi cu ceilalți: nu-i îmbrățișezi pe toți, nu-i

agreezi pe toți, nu toți pot conta și pe tine. Fiecare contează doar pe câțiva, însă mai mult – pe sine însuși. Doar că am putea fi ceva mai atenți unii cu alții, indiscutabil, s-ar putea și ar fi de ceva plus de folos...

Probabil, și acest hotar convențional al schimbului de ani modifică ceva – un strop, o trăsătură – în starea generală de contemporaneitate, să zic așa. Deci, ai și tu grijă ca experiența ca informație și învățătură/învățământ, experiența trecutului, a prezentului, a momentului chiar, experiența destinului tău trăit și împlinit – așa cum s-a putut, cum ai reușit – până acum să ți-o aduci sau să ți-o menții în concordanță tocmai cu spiritul timpului, al contemporaneității; să ți-o actualizezi, experiența, să te menții în actualitate – un remediu sigur contra îmbătrânirii sufletești, profesionale.

3.I.

Ieri, i-am avut de oaspeți pe doamna El. Romanescu și cuplul Ec. și Ion Țăranu. Precum se obișnuiește deja înde noi, nu se putea fără mici atenții, cadouri. Dna ne-a oferit un peisaj autumnal pe care, ca totdeauna, nu l-a semnat. Zinovia: „Vine ea o dată special pentru a semna...” Ne roagă să prezentăm pentru vernisajul de la b-ca „Transilvania” și portretele pe care ni le-a făcut, al Zinoviei și al meu; apoi, și unul al dnei Țăranu care, peste câteva zile, pleacă în Franța, pentru un lectorat de română.

La ora 15, un dialog la radioul municipal, „Antena C”, despre numărul de revistă „L. Română” dedicat Festivalului din toamnă „Zile și nopți de literatură”. Fără mare chef de-a ieși în oraș, dar, odată ce am convenit...

Din Jurnalul din 1978 s-a păstrat (s-au am scris) puțin. Ca o coală de autor (cum se mai calcula (ceva) mai înainte. Nu e bai, vom ajunge cât mai curând în... zilele noastre (de parcă cele pe care le-am trăit deja nu mai sunt ale noastre)....

Reieșind din situația acestei derute generalizate, zisă trecerea la economia de piață (de fapt, suntem la trecerea dintre două societăți f. imperfecte ambele, și cea comunistă și aceasta, capitalistă...); așadar, azi ar fi oarecum instructiv, pentru cineva, să citească ori să recitească „Lucrurile” lui Perec, roman în care un cuplu, un el și o ea, se pomenesc tiranic obsedați de o singură dorință – de a trăi mai bine, mai bine, mai bine... Permanența jindului acesta îi istovea, le stingea fireasca bucurie de a exista și de a se mulțumi cu strictul necesar. E ceva filosofie – fie și nu prea „adâncă” – acolo...

Cuprins

2003.....	5
2004.....	280